

Hierbij werd rekening gehouden met de voorgelegde stukken van de rechtspleging, en onder meer :

- De dagvaarding betekend op 5 maart 2010.

Het Vlaamse Gewest, hoewel regelmatig gedagvaard, verscheen niet en werd ook niet vertegenwoordigd ter zitting. Er was ook geen brief in het dossier opgestuurd naar de rechtbank waarbij de melding gedaan werd van een advocaat voor verwerende partij. Raadsman van aanleggers vroeg de zaak bij verstek te behandelen. De rechtbank vroeg aan de raadsman van aanleggende partij de nodige uitleg te verschaffen en de stavingsstukken van zijn dossier neer te leggen, waarop de debatten gesloten verklaard werden en de zaak in beraad genomen werd.

De rechtbank stelt vast dat de toepasselijke bepalingen van de wet van 15 juni 1935 op het talgebruik in gerechtszaken nageleefd werden.

Wat betreft het zgn. Verzoekschrift tot heropening der debatten.

Meer dan een week na inberaadname ontving de rechtbank een brief van Mr _____ stellende dat de dagvaarding hem bij administratieve vergissing laattijdig opgestuurd werd en wordt hierbij de heropening de debatten bevolen.

De rechtbank kan na verstek toegestaan te hebben aan een partij, het verstek enkel "zuiveren" indien de partijen dit samen verzoeken tijdens de zitting waarop het verstek is gevorderd (art. 805 al 2 Ger.Wb.). Anderzijds kan een heropening der debatten enkel bevolen worden aan de verschenen partijen en kan dit ook enkel door een verschenen partij gevraagd worden (art.772 al 1 Ger.Wb.) , zodat in de mate het Vlaamse Gewest geen verschenen partij is (ook niet ingevolge art. 728 of 729 Ger.Wb. nu er geen enkele brief aan de rechtbank opgestuurd was geweest voordat verstek verleend werd (zie Cassatie, 17 december 1998, AC,1998, nr.524) is deze heropening der debatten onontvankelijk .

Ook een ambtshalve "heropening der debatten" bij toepassing van art.774 Ger.Wb. zou hier niet relevant kunnen zijn om aan de verstekdoende partij toe te laten haar stelling weer te geven, nu een "debat" per definitie

slechts "heropend" kan worden ten aanzien van de partijen die daadwerkelijk aanwezig waren bij het eerste debat.

Het zal aan de afwezige partij toekomen desgevallend de nodige rechtsmiddelen aan te wenden zoals, onder meer, verzet (art.1047) of hoger beroep (art. 1050 e.v.) zo hiertoe aanleiding bestaat.

FEITEN EN VOORAFGAANDEN

De belangrijkste feiten en voorafgaanden relevant voor de beoordeling van huidige zaak en zoals zij uit de door eisende partijen neergelegde stukken alsook het rechtsplegingsdossier blijken, kunnen als volgt worden samengevat.

1.

beiden
gepensioneerd. zijn eigenaars van een onroerende goed
gelegen te kadastraal
bekend perceel dat
volgens hen gedeeltelijk in landelijk woongebied en
gedeeltelijk in natuurgebied ligt.

Zij stellen dat dit goed oorspronkelijk aangekocht werd door de ouders van op 27 september 1961 , en dat deel uitmaakte van een verkaveling van voor de wet van 29 maart 1962 op de ruimtelijke ordening en een deel van het huis volgens hen regelmatig opgericht werd door de ouders van voor de wet van 29 maart 1962. In 1967-68 werd een carport voor één wagen opgericht in houtskelet; nadien in 1975-76 werd de carport uitgebreid met twee staanplaatsen en bijkomende garagepoorten en werd de woning ook uitgebreid met 57m²; dit alles voor het gewestplan goedgekeurd bij KB van 3 april 1979 waarbij het perceel opgenomen werd in natuurgebied .

2.

Er werd een herstelvordering ingesteld om reden zij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning de verbouwde bungalow vanaf 26 november 2001 tot 11 maart 2005 in stand gehouden te hebben .

De Correctionele rechtbank te Hasselt heeft op vordering van het O.M. bij vonnis van 30 mei 2006 geoordeeld dat

een gedeelte van de woning opgericht werd in het voorjaar van 1961 en niet strafbaar is maar dat de woning in 1976 uitgebreid werd met een oppervlakte van ongeveer 57 m²; Dat in de jaren 1967-68 een houten constructie (carport)opgericht werd die in de jaren 1975-76 uitgebreid werd tot twee standplaatsen en dat niet aangetoond werd dat de constructies in overtreding werden opgericht zodat de constructies in het vergunningsregister de vermelding dienen te krijgen dat zij als vergund worden beschouwd zodat de herstellvordering in eerste aanleg werd afgewezen.

Het Openbaar Ministerie heeft hoger beroep ingesteld waarop het Hof van Beroep te Antwerpen bij arrest van 14 november 2007 besliste de beide beklaagden vrij te spreken wat betreft de herstellvordering in de mate deze betrekking had op de basiswoning van 15 m x 6 m .

Anderzijds werden beklaagden schuldig bevonden aan de hen ten laste gelegde feiten beperkt tot de verdere bouwwerken met name de uitbreiding van de basiswoning met en oppervlakte van 57 m², een aparte constructie in hout met een oppervlakte van c. 9mx 6m waarin drie garages zijn ondergebracht en een gemetselde muur die beide voormelde constructies verbindt.

Het herstel van de vorige toestand werd bevolen, hetgeen de afbraak van de uitbreiding van de chalet impliceert inclusief de verwijdering van de vloerplaat, een een ander omvattende ca 57 m², het verwijderen van de houten garage inclusief van de eventuele vloerplaat en het verwijderen van de verbindingsmuur inclusief de fundering, binnen een termijn van een jaar ingaande vanaf het in kracht van gewijsde gaan van dit arrest. Ook werd bevolen dat zo dit niet binnen voormelde termijn zou gebeuren, dat de stedenbouwkundige inspecteur en het college van Burgemeester en Schepenen ambtshalve in de uitvoering van deze werken kunnen voorzien op kosten van de beklaagde. Ook werden beklaagden veroordeeld tot betaling aan de stedenbouwkundige inspecteur van een dwangsom van 125 EUR per dag vertraging indien binnen opgelegde termijn niet overgegaan werd tot herstel in de vorige toestand.

3.

Een cassatievoorziening tegen dit arrest werd bij arrest van 1 april 2008 verworpen.

4.

Eisers hebben op 25 september 2008 een verzoekschrift ingediend bij het Europees Hof voor de rechten van de Mens te Straatsburg waarbij de schending wordt ingeroepen van art. 6§1 en §2 EVRM om reden dat de voorziening in Cassatie onontvankelijk verklaard werd enkel en alleen omdat de advocaat die de memorie ondertekende in opdracht van de advocaat van verzoekers, en haar naam hierbij voegde, haar hoedanigheid van advocaat niet had bijgevoegd, waardoor volgens eisers hun recht op een eerlijk proces geschonden werd. Ook wordt een schending van art.6§2 EVRM ingeroepen om reden dat zij overeenkomstig art.96§4 Decreet Ruimtelijke Ordening zij van een vermoeden van onschuld genieten die door het OM niet werd weerlegd .

Dat het Hof van Straatsburg nog geen uitspraak heeft gedaan.

5.

Eisers stellen dat zij op 23 maart 2009 een nieuwe vergunningsaanvraag ingediend hebben voor het bouwen van een garage op het woongebied van hun perceel; deze vergunning werd op 12.10.2009 geweigerd, en verzoekers stellen tegen dit weigeringsbesluit hoger beroep ingesteld te hebben bij de Bestendige Deputatie van de Provincie

6.

Inmiddels werd ten verzoeken van de Stedebouwkundige inspecteur op 3 september 2009 een bevel tot betaling betekend waarbij betaling gevraagd werd van de dwangsommen toegekend bij het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen.

Eisers hebben op 13 november 2009 een verzoekschrift ingediend bij de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid op grond van art. 6.1.21 van de Vlaamse Codex Ruimtelijk Ordening (hierna "VCRO") waarin bepaald wordt:

De Hoge Raad kan op gemotiveerd verzoek beslissen dat een opeisbaar geworden dwangsom vermeld in artikel 149,§1/2 slechts gedeeltelijk ingevorderd wordt of dat deze tijdelijk wordt opgeschort."

De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid treedt vanaf 1 september 2009 op in de plaats van de Hoge Raad voor het herstelbeleid (art.7.7.1 VCRO).

De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid heeft op 23 november 2009 het verzoek van eisers verworpen om de volgende motieven:

Met betrekking hun verzoek tot het (schriftelijk horen) :
.../. Uit de samenlezing van artikel 6.1.34 en 7.7.1 van de VCRO volgt dat artikel 6.1.34 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening op grond waarvan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid belanghebbenden schriftelijk kan horen wanneer hij dit nodig acht voor een zorgvuldige feitenvinding of voor de eerbiediging van het verdedigingsbeginsel, eerst gevolg heeft indien en zodra de Vlaamse regering het procedure -en werkingsreglement van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid heeft vastgesteld.

Dit is op heden niet gebeurd.

Gelet hierop en gelet op het feit dat, zoals sub 3.3. zal blijken , het verzoek tot tijdelijke opschorting van de invordering van de dwangsommen voorbarig is, kan het verzoek tot het schriftelijk horen van verzoekers niet in aanmerking worden genomen en dient het te worden verworpen.

Met betrekking tot het verzoek tot tijdelijke opschorting van de invordering van de dwangsommen beslist de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid:

Uit de samenlezing van artikel 6.1.21 en 7.7.1 van de VCRO volgt dat artikel 6.1.21 van de VCRO op grond waarvan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid op gemotiveerd verzoek kan beslissen dat een opeisbaar geworden dwangsom, vermeld in artikel 6.1.41§3 van de VCRO slechts gedeeltelijk ingevorderd wordt of dat deze invordering wordt opgeschort, eerste gevolg heeft indien en zodra de Vlaamse Regering het procedure -en werkingsreglement van de Hoge raad voor het Handhavingsbeleid heeft vastgesteld.

Dit is op heden niet gebeurd.

Zowel het verzoek tot tijdelijke opschorting van de invordering van de dwangsommen als het verzoek beide verzoekers uit te nodige om hun standpunt te bepalen na de uitspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens, zijn dan ook voorbarig nu artikel 6.1.21 van de VCRO op heden geen gevolg heeft.

Noch het verzoek tot tijdelijke opschorting van de invordering van de dwangsommen als het verzoek beide verzoekers uit te nodigen om hun standpunt te bepalen

na de uitspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens kunnen derhalve in aanmerking worden genomen en dienen te worden verworpen.

7.

Inmiddels werden op 22 februari 2010 nieuwe betalingsbevelen betekend ten verzoeken van de stedenbouwkundige inspecteur tot betaling van 39.096,96 EUR voor de dwangsommen vervallen sinds 1 april 2009 tot 2.02.2010.

8.

Eisers stellen dat de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) hen een recht verschaft om hun zaak nopens de invordering van de dwangsommen voor te leggen aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid nu immers volgens de voorbereidende werken voorzien was dat de Hoge Raad in de toekomst zou kunnen oordelen over de gemotiveerde verzoeken tot matiging van de invordering van opeisbaar geworden dwangsommen systeem dat ook buiten de regelingen van de Eenvormige Benelux-Wet betreffende de dwangsom en artikel 1385quinquies Ger.Wb. moet worden geplaatst.

De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid kan echter slechts over een verzoek tot opschorting van de invordering of tot gedeeltelijke invordering van de dwangsom beslissen wanneer de procedure- en het werkingsreglement door de Vlaamse Regering wordt goedgekeurd, hetgeen tot op heden niet gebeurde, terwijl volgens artikel 7.7.1 van de VCRO de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid vanaf 1 september 2009 in de plaats van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid treedt.

Eisers stellen dat nu tot op heden door de Vlaamse Regering nog steeds geen procedure- en werkingsreglement werd vastgesteld – de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid niet kan beslissen omtrent het verzoek tot opschorting van de invordering van de dwangsommen waardoor aan verzoekers een Grondwettelijk beschermd recht wordt ontnomen.

Zij vragen het Vlaamse Gewest te dwingen de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid in werking te stellen op straffe van een dwangsom van 10.000 EUR per dag vertraging om binnen de 10 dagen na uitspraak van het tussen te komen vonnis het nodige te doen teneinde de Hoge Raad voor het handhavingsbeleid operatief te

maken en het procedure -en werkingsreglement vast te stellen en goed te keuren.

Nopens de grond van de zaak vragen zij vast te stellen dat de gebouwen opgericht werden in een regelmatige verkaveling daterend van voor de wet van 29 maart 1962 en dat elke weigering onrechtmatig is omdat zij het residentiële karakter van de grond miskent en vast te stellen dat het Vlaamse Gewest een fout begaan heeft door over te gaan tot invordering van de dwangsom wetende dat het cassatiearrest de rechten van verdediging heeft geschonden en het uitvoeren van gerechtelijke beslissingen in de gegeven omstandigheden foutief is aangezien verzoekers nog beschikken over rechtsmiddelen die rechtsherstel mogelijk maken, gelet onder meer op de nieuwe bepaling van artikel 442bis van het wetboek van Strafvordering, waarbij eisers hun schade onder alle voorbehoud ramen op 250.000,- EUR,

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK,

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken,

Rechtdoende bij verstek, en in eerste aanleg,

Verklaart de vordering ontvankelijk en gegrond in de hierna bepaalde mate

Veroordeelt het Vlaamse Gewest om binnen de maand na betekening van onderhavig vonnis , en dit op straffe van een dwangsom van 5000 EUR per dag vertraging, het nodige te doen teneinde de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid in werking te stellen en het procedure-en werkingsreglement vast te stellen en goed te keuren.

Zegt, bij toepassing van artikel 1385ter Ger.Wb. dat boven het bedrag van 200.000,-EUR, er geen dwangsommen meer verbeurd kunnen worden op grond van onderhavig vonnis.

Verwijst het overige van de vordering van eisers wat de grond van de zaak betreft, naar de bijzondere rol.

Houdt de gerechtskosten aan.

Dit vonnis is uitgesproken in openbare terechtzitting van de 21ste kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel, op datum van 11 mei 2010;

Waar aanwezig waren en zitting namen :

kamervoorzitter,
rechter,
, plaatsvervangend rechter,
, argevaardigd griffier.